

קו מקומי
ביצירה של האופ" נאי גידעון אוברזון
לייצור המוני, מציגה הדוגמנית חלי גולדנ" ברג. זהו פריט אחד מתוך קולקציה שלמה.

גלך בייפו!
מתרועע האופנאי ג'רי מליץ, הסוען כי האופנה הישראלית נמצאת בירידה, הן מבחינת האיכות והן מבחינת מיקומה על המפה הבינלאומית. מליץ טוען כי האופנה הישראלית נופלת בין שני הכסאות: הייצור ההמוני ואופנת העלית. לדבריו לא דואגים לעתיד, חושבים רק על ההווה.

אחרת מה הטעם לבוא לכאן כשבהוגי קונג אפשר להשיג את אותו הדבר אבל יותר בזול. תוך כמה שנים תיטמע ישראל בשוק האופנה הבינלאומי. ייתכן שתמכרו הרבה, אך לא תהיו מיוחדים או נותני הטון.

בובו

מבד ראפיה

רי מדין, מבכירי המעצבים של ישראל, אומר: "לא צריך אופנה ישראלית, אלא אופנה טובה העשויה בישראל. אופנה ישראלית — חסי וחלילה! לדעתי נמצאת תעשיית האופנה הישראלית בירידה, הן מבחינת ההיקף והן מבחינת האיכות. לפני כמה שנים היו בארץ אופנאים שעשו רק דברים שהם מאמינים בהם. היום, כשהממשלה עוזרת בפירסום ובהפצה, כולם משתדלים ללכת על-בטוח, למי כור המון בלי להשקיע. וכך אנחנו מייצרים בישראל תעשיית בגדים המונית. ישראל לא ממוקמת טוב על המפה הבינלאומית של האופנה. יש כאלה הטורענים כי ייצור המוני יאדיר את שמנו בעולם, אך כל היועצים מחו"ל שמביאים מכון היצוא לא מבינים כי ישראל אינה יכולה להיבנות על ייצור המוני בגלל מצבה הפוליטי. יש קונים המורידים את התוויות של ישראל מהמוצרים כדי שלא לפגוע בעסקיהם עם ארצות ערב. מכון היצוא מעודד מיפעלים כמו פולגת, שמכי נטים הרבה כסף לקופת המדינה, אך אם פולגת היה מייצר קופסאות פה במקום מוצרי אופנה זה היה אותו הדבר. מכון היצוא מעודד ייצור המוני. הוא

אופנה העולמיים. מסביר אבנר, שמיפעלו ייצא השנה בסכום של 700 אלף דולאר: "אנחנו רחוקים. אין לנו קווי תחבורה של אוטו. הקונים אוהבים לקנות סחורה בבית-החרושת. להעמיסה על אוטו ולקבל לה בו ביום או למחרת. לפני כמה שנים הבנו שאין יותר אשה סולידית, יש אשת קאריירה, אשת העולם הגדול, והאופנה המתאימה לה היא אופנה כלל-עולמית. לכן אני טוען שאין אופנה ישראלית. בתקופה מסוימת ניסינו לאחד כמה סיגנונות של כמה עליות ולמי צוא קו ישראלי. זה הלך, אך רק בתור חלק קטן מהקולקציה. לא היתה דרישה לבגד ישראלי טיפוסי. ברגע שניכנסו מטוסי הסילון לעולם הפסיק להיות ייחודי. מדוע, אם כך, קונים אצלנו? מכיוון שאנחנו יותר זולים, המכס אצלנו יותר זול והאיכות היא גבוהה."

מייסי שיין היתה, ללא ספק, אחת הנשים היפות ביותר שפקדו את מיסדרונות מלון הילטון בשבוע האופנה. רבים טעו וחשבו כי היא דוגמנית. אלא שהגברת שיין יפת-התואר אינה דוגמנית, היא קניינית שהגיעה בפעם הראשונה לישראל לרגל שבוע האופנה מסינגפור. מדוע הגיעה שיין לישראל? היא מס' בירה: "שמעתי רבות על האופנה הישראלית. אני מייצגת חנות כל-כך גדולה בסינגפור, המוכרת בגדיים של גוטקס

"ישראלי!"
כך הגדיר מכוון הייצוא את דג" מיה של הצעירה קצוצת השיער, רותי גלזר (יושבת), ירושלמית הסורגת את דגמיה בעצמה. (הדוגמנית היא דבי צפירי).

"ריקודי עם!"
רק לשם מתאימה אופנה ישראלית מקורית, טוענת מעצבת האופנה יהודית מור, המעצבת אופנה בסיגנון בינלאומי זורק לנשים ולידות.

ואילו היום כבר לא. כמובן שאייאפשר להשוות את ישראל לארצות אופנה, כמו צרפת, איטליה ואנגליה, אך אפשר להשיג אותה עם בלגיה, הולנד ושווייץ. כשאני קונה סריגים בארץ, הם דומים בדיוק לסריגים של רומא ופאריס. למה אני קונה פה? כי פה הרבה יותר זול והאיכות מניחה את הדעת.

עד לפני 3 שנים היתה לתעשיית הישראלית הישראלית תדמית לא-רצינית ולא-עדכנית. אך מכון היצוא הישראלי העלה את ישראל על המפה הבינלאומית, בעזרת תצוגות האופנה שאירגן ברחבי העולם. היתונאית הבריטית ג'קי מודלינגר, עריכת מדור האופנה של הדיילי אקספרס, מאוכזבת. היא הגיעה לישראל בפעם הראשונה, כדי לכסות את שבוע האופנה. "אני מאוכזבת", היא מסבירה, "שמעתי דברים טובים על תעשיית האופנה הישראלית וכמובן שהכרתי את המוצרים של גוטקס ובגד עור, אך לא הכרתי דברים אחרים. והנה אני כאן, יושבת ומסתכלת בתצוגה של ערב פתיחת שבוע האופנה ומפקת. התאכזבתי מן העובדה שיש פה דגמים שאותם רואים ברומא ובפאריס. אני לא אומרת שהאיכות לא טובה, אבל כשאנחנו בארץ מרומא וממילאנו לחלאביב, נדמה לך שנפלת לבאזאר של עניים. הי אופנה הישראלית לא התחילה כאן, בתל-אביב, היא מועתקת."

אין אשה

סולידית

האופנאי אבנר צנטנר, בעל בית החרושת אלד, טוען כי בעזכרי תעשיית האופנה הישראלית מצוייה הבעיה הפסיכולוגית שיוצר המרחק ממרכזי הי

(המשך מעמוד 31)
מיפעל הוא בעל מסורת של 44 שנים וסמנכ"ל המיפעל, ישראל ברוך, אומר: "לדעתי אין אופנה ישראלית. הי לקוחות שבאים לארץ מחפשים אופנה בינלאומית. לדעתי הם באים לכאן בגלל הטעם הטוב שיש לאופנה בישראל, שהיא ברמה של פאריס ובמחירים הרבה יותר זולים."

האופנה

הישראלית

אם הפכה האופנה הישראלית בשלוש השנים האחרונות לבינלאומית, הרי זה לא במעט בזכותן של הנשים הישראליות, שטעמן השתפר לבלי הכר. הנשים מסתובבות כיום בעולם יותר מאשר בעבר, הן מרבות בנסיעות, קולטות את אופנת רומא, פאריס ולונדון, מוכנות להסתכן בחידושים ומאמצות את צווי הי אופנה.

שי מאיר, מנכ"ל כל-כבר שלום, הוא קניין חשוב של אופנה ישראלית ומייצג בשבוע האופנה רשתות של חנויות כל-כבר ברחבי העולם. אומר שי: "אני אפשר להכיר את האופנה הישראלית. בשלוש השנים האחרונות השתנה הכל, הן מבחינת הסדר והן מבחינת המקצועיות. הקולקציות מאורגנות, היצרנים מדברים בשפת המי שוקים והעסק דופק. סחורה זולה יש בכל העולם, אך ישראל מציעה איכות ומחירים סבירים, ויכולה להתחרות עם פאריס ועם מילאנו."

ליאון רובינשטיין הוא קניין מבלגיה, הרוכש אופנה ישראלית מזה שלוש שנים בשבוע האופנה בישראל. הוא אומר: "עד עכשיו נחשבה ישראל למדינה מתפתחת,

"לא צריך!"
באופנה ישראלית, טוענת מיני הלית מכון הייצוא יעל מטלון, המעודדת את היצואנים לייצור בסינגפור בינלאומי, לאחדים מהיצרנים מענות קשות נגד מכון הייצוא המעודד ייצור המוני.

"חוסר תרבות!"
גורם לכך שאין אופנה ישראלית, טוענת מעצבת האופנה ריקי ברארי. לעומתה טוענת יהודית גוטליב, מעצבת ביגדי חוף וים, כי הביקוש לאופנה ישראלית אינו מצדיק את ייצורה של אופנה זו.